

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soytarıları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliler ve Cellatlar

DELİLER VE CELLATLAR

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik 3

Yazan: N. G. Kabal

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2024 / ISBN 978-625-6932-65-4

Sertifika no: 44919

Kapak çizim: Meva Eyüboğlu

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa tasarımı: Yasemin Çatal

Baskı: Optimum Basım Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece 34295

İstanbul Tel: (0212) 463 71 25

Sertifika no: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

N.G. KABAL

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK

DELİLER
VE CELLATLAR

DEX KOPYA

DE
X

Toprak Vârisi zamanın bu halinden hoşlanmamıştı. Toz zerreleri havada dolaşıyor ve keskin alfin gözlerinden kaçamıyordu. Başını çevirmesinin ya da gözlerini kapatmasının anlamı yoktu, toz zerrelere ciğerlerinde de hissedebiliyordu.

Tıpkı pencerenin ardından baktığı krallığın kuraklığını hissettiği gibi. Elinden bir şey gelmeyen bu manzara onu her geçen gün daha da güçsüz düşürüyordu. Toprak Krallığı çatırdıyordu ve bir ağacın kökleri gibi krallığa bağlı olan vârisi bunu doğrudan hissediyordu.

Kapı tokmağı açılmadan önce gıcırdadı ve bu, vârisin zihninde tiz bir kamaşmaya neden oldu. Kapı açılıp kapandığında arkasını dönmeden bekledi.

“Vârisim,” diye selamladı kuru bir sesle krallığın baş muhafızı Eris. “Hava Krallığı’ndan haber geldi.”

Kelimeler hareket etmesi için vârise aradığı gücü verdi. Sadece tüm gücünü değil sarayın kaynaklarını da halk için kullanıyor, bu yüzden günden güne daha da zayıf düşüyordu. Ağır ağır dönüp muhafızın gözlerine bakmadan elini uzattı. Havanın ağırlaştığı gibi duvar kâğıtlarının bile rengi solmuştu sanki.

Elindeki parşömen kâğıt hafif olsa da mührü görünce göğsünde bir ağırlık hissetti. Kendi yazdığı çağrışı kişisel işaretiyle mühürlenmişti ama cevap, resmi görüşmeler için kullanılan en basit mühür ile, Hava Krallığı’na özgü ortasından düz bir çizgi geçen üçgen işaretiyle gelmişti. İnce dudakları gerildi. Lordun ya da vârisin mührü değildi. Bu da cevaplarını daha parşömeni okumadan açık ediyordu. Parmakları gizleyemediği bir hırs ve acele ile mührü kırdıktan sonra

parşömeni okumaya koyuldu. Uzun sürmedi, sadece birkaç resmî kelimeden oluşuyordu, bunlar istediği kelimeler değildi. Parşömeni buruşturmak, yırtıp atmak istedi ama duygularını zapt etmeyi başardı.

“Bize yardım etmeyecekler,” dedi beklentiyle onu seyreden muhafızına. Başını kaldırıp her zamanki gibi çenesini dik tutmaya çalıştı ama bir yerden tutunma ihtiyacı hissediyordu.

“Edeceklerini düşünüyor muydun?” diye sordu muhafız. Vâris bakışlarını ona doğru çevirdi.

“Bu adil değil,” dedi öfkeyle. “Bu bir taraf oldukları anlamına geliyor.” Histerisini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Diyarın tarafsızlığıyla nam salmış krallığından fazlasını beklemişti. Ama bu vârisi daha da incitti. Hava Lordu Sina’dan bu diyara geldiği ilk zamanlar da daha fazlasını beklemiş ve tıpkı böyle hayal kırıklığına uğratılmıştı.

“Üstesinden geleceksin,” diye onu telkin etmeye çalıştı muhafız.

Tanrıçalar geri döndüğünde Su Lordu yapıları karşılıksız bırakmamıştı. Toprak Krallığı’nın büyü kaynağına kadar ulaşır suyu alca hale getirmişti. Şimdi tılsımlar bile işe yaramıyordu ve krallığın kuyularından sadece çamurlu su akıyor, o da günden güne azalıyordu. Toprak Krallığı en büyük düşmanı olan krallığın özüne muhtaç haldeydi ve böyle devam ederse hiçbirinin uzun süre dayanamayacağı farkındaydı.

Hava Krallığı destek talebini açıkça reddetmişti ama ona Su Lordu ile görüşebilmesi için aracı olmayı önermişti. İlahi Lordu bu akşam saraylarında ağır layacaklardı ve tarafsızlıktan mı bahsediyorlardı?

“Yardım etseler, bu da taraf oldukları anlamına gelecekti,” diye ona hatırlattı muhafız.

“Su Lordu ile görüşmemize aracılık edeceklermiş!” diye sitem etti vâris. “Onun ayağına gidip af dilememi istiyorlar.” Kâğıt avucunun içinde biraz daha buruştu. Kendini daha önce hiç bu kadar köşeye sıkışmış hissetmemişti.

“Yapacak mısın?” diye sordu muhafız.

“Başka çaremiz mi var?” diye yeniden pencereye doğru döndü.

“Beni bencillikle suçluyorlar ama bu zamana kadar aldığım hiçbir kararı kendim için almadım. Bugün de halkımı düşünecek ve istediği buysa ayağına gideceğim.”

“Ayzer...” diye dostane bir şekilde iç çekti muhafız. “Bu, Su Lordu’nun amaçladığı bir eylem değil. Arın bu şekilde düşünmez. Hava Krallığı muhtemelen gerçekten uzlaşma sağlamanız için aracı olmak istemiştir. O yüzden oraya gideceksen bunu unutmamaya çalış.”

“Onca olup bitene rağmen sen bile hâlâ ona saygı duyuyorsun,” diye sessizce yanıtladı Toprak Vârisi. Diyar tekrar tekrar savaş alanına dönüyordu ama Su Lordu’nun gücü biraz bile azalmıyordu. Esas tahammül edemediği ise ona duyulan saygının da azalmamasıydı. Toprak Vârisi kendini içinde bulunduğu taht oyunlarında bir köşeye atılmış gibi hissediyordu.

“Sen duygularını eylemlerine karıştıran biri değilsin,” dedi muhafız. “Bu sayede buraya kadar geldin. Şimdi de akılcı yaklaş ve ne yapman gerektiğine inanıyorsan öyle yap.”

“Şüphelen olmasın,” diye yanıtladı.

“Vârisim.”

Muhafız geri çekilirken vârisin gözleri kurak topraklarında do-laştı ve çatlakların arasında kendisi ve krallığı için işe yarar bir cevap aradı. Güneş ışıkları bulunduğu her yerden sızıyordu ama bu aydınlık değil, karanlık vaat ediyordu. Halk şimdiden hareketlenmeye başlamıştı ve sorgulanmaya başladığında başına gelebilecekleri biliyordu. Toprak Krallığı’nın Ishası Lord Amon her şeye rağmen halkının düzeninin bozulmasına izin vermemişti. Su Krallığı’nı devirdiğinde bile onlara ihtiyacı olan kaynakları sunmuştu. Ancak kendisinin yapabildiği tek şey Su Krallığı’nın vârisini sürgüne göndermek ve halkını daha önce düşmedikleri kadar zayıf düşürmek olmuştu. Yaptığı hamlelerin doğruluğunu kendisi sorgularken halkın kapıya dayanması ne kadar uzun sürecekti?

Gün batmadan önce doğru kararı verebilmek için kendisini Tanrıçaların huzurunda buldu. Onları diyara döndüren kişi olmasına rağmen görüşmek için bir dolu izin alması ve saatlerce beklemesi gerekmişti.

“Gözlerin taleplerle dolu Toprak Vârisi,” dedi Tanrıça.

“Halkım zor durumda, suya ihtiyacımız var.”

“Savaş zamanları zorluklarla doludur.”

“Yardımaınıza ihtiyacım var,” dedi kelimeleri isteksiz bir şekilde sıralayarak. “Hava Krallığı yardım talebimi geri çevirdi ve bana Su Lordu ile görüşmem için aracı olmayı teklif etti.”

Tanrıçalar oturdukları yerde hareketsizce dururken derin bir sessizlik oldu. Toprak Vârisi bunun yeterli olacağını umuyordu. Tanrıçalar Su Lordu’nu devirmek için her şeyi yapardı ve onun eline koz vermek istemezlerdi. Ama sessizlik ona başka bir yanılıyla birlikte gelmişti.

“Bu durumda ne yapacaksın?” diye sordu Tanrıça.

“Ondan yardım dilenmektense sizin yardım edeceğinizi tahmin ediyorum,” dedi açık yüreklilikle. Bunu kendisine borçluydular ama doğrudan söylemenin zaten bozulan dengeleri mahvedeceğinden korkup devam etmedi.

“Sarayını inşa etmen ve halkını toplayıp krallığını ayağa kaldırman için sana fazlasıyla yardım ettik,” dedi Tanrıça.

“Daha fazlasını mı arzuluyorsun?” diye üstten bir tavırla sordu diğer Tanrıça.

“Su sorununu çözmezsem bunların bir anlamı olmayacak, krallığım yeniden çökecek ve muhtemel bir isyan başlayacak. Su Lordu kolayca onları kendi tarafına çekebilecek. Ona bu zaferi yaşatacak mıyız?” diye inanamayarak öne çıktı.

“Bir diyarı yönetmenin hırslarla ilgili olduğunu düşündüysen eğer seninle ilgili yanılmış oluruz sevgili Ayzer. Denge bunların üzerindedir. Biz Su Lordu ile kendi mücadelemizi vereceğiz, sen de kendi mücadeleni vermelisin. Krallığınla ilgili sorunları bir vârise yakışır şekilde çözmek zorundasın.”

Diğer Tanrıça ayağa kalktı ve sevgi dolu bir şekilde ona gülümse-di. “Zafere giden yol verilen zor kararlarla doludur. Kararlar alırken zorlanan biri değilsin. Ama bunu sürdürmediğin sürece eylemlerin anlamı kalmaz. Kendi ayağına dolanırsan nasıl başkasını düşürebilirsin ki?”

“Benden onunla tek başıma savaşmamı mı istiyorsunuz?” diye sordu irkilerek.

“Birinin onu devirmesi gerekiyor. Diyarı yönetmek isteyen sen değil miydin?”

“Bu mümkünse neden onu siz devirmiyorsunuz?”

Tanrıçaların ikisi birlikte gülümsedi.

“Başın yere eğik yürüyorsun kızım, bu yüzden sadece kendi adımlarını görüyor önünde olup bitene kör kalıyorsun. Krallığı ayakta tutan lord ve vâristir. Biri zorlanırsa diğerinden yardım ister. Denge bu yüzden krallıklara bir lord ve vâris atar.”

Toprak Vârisi tereddüte düşerek kaşlarını çattı. Amon diye düşündü ama mümkün olamazdı. Amon artık hayatta değildi. Ve onun ölümüyle Toprak Krallığı’nın İshası Lord Daren olmuştu. Tanrıçalar onu kastediyor olmalıydı.

“Burada değil,” dedi. “Bunu biliyorsunuz. O seçimini yaptı ve seçimi krallığı olmadı.”

“Bunu kendi lehine gördün ama esasında bu da çözmen gereken sorunlardan biri Sevgili Ayzer. Diyara ve krallığa olan bağlılığın şüpheye yer vermiyor ama taht hırsına yenilmeden önce geçmişiyse seyret ve onun senin geleceğin olup olmayacağını gör. Başını kaldır ve önüne bak kızım.”

Başını eğip onları selamladı ve huzurlarından çekildi.

Geniş gövdeli bembeyaz kapı üzerine kapandı. Vârisin gözleri bir süre daha kapılarda dolaştı. İyi talihin göstergesi olan simgelerle süslenmiş ve her noktası ince ince işlenmiş kristal taşlardan yapılmıştı. İki yanında kapıyla duvarı birbirine bağlayan sütunlar da aynı renge sahipti. İmgelerin hepsi gökyüzüyle alakalıydı. Takımyıldızları ve göğe ait olduğu bilinen varlıkların silüetleri iğnelerle kazılmış gibi orada duruyordu.

Nagueli olan leoparın hırıltısı kulaklarına ulaştığında, “Rahatla Terra,” diye fısıldayarak kapıya arkasını döndü. Nagueli bu kapıların arasından girdiğinden beri ışık bekçilerine dönük bir şekilde koruyucu pozisyonunda bekliyordu. Onun varlığı Toprak Vârisi’ni bir nebze olsun rahatlattı. İçine sıkıntı veren koridordan çıkarken bekçiler dönüp ikisine de bakmadı. Dışarıya çıktıklarında derin bir soluk aldı ve başını göğe kaldırdı. Burada hava Toprak Krallığı’ndan daha ferahtı. İlahelerin gücü buraya yayılmıştı.

Pekâlâ isteseler onun krallığına da aynı huzuru sağlayabilirlerdi.

“Görüşme istediğin gibi geçti mi?” diye sordu Terra. Artık yarım adım önünden yürüyor ve etrafı kolaçan ediyordu. Vârisin tek başına dolaşması tehlikeliydi ama korkmaktan sıkılmıştı.

“Farklı şekillerde, evet,” diye yanıtladı.

“Sana yardım etmeyecekler değil mi?” diye sordu nagueli.

Toprak Vârisi başını iki yana salladı.

“Bile bile neden buraya geldin?” diye sordu leopar.

“Nova’yı tanıyorum.” Toprak Vârisi’nin ince dudakları ismini anınca gerildi. Epeydir ismini sesli bir şekilde söylemiyordu. Düşüncelerini bir ağın üzerinde toplayıp dikkatini yola verdi. “Çok fazla uzakta kalmaz,” diye devam etti. “Buraya geri dönecek. Döndüğünde Su Lordu’nun gücüne, Ateş Lordu’nun sevgisine, Hava Lordu’nun dostluğuna sahip olacağını biliyoruz. Bizim de bir şeye sahip olmamız gerekiyor Terra. Ve biraz önce Tanrıçaların yardımına ne kadar sahip olduğumuzu anladım.”

“Onunla savaşmak mı niyetin?”

“Bütün mesele Daren,” diye kendi kendine sesli bir şekilde düşündü Toprak Vârisi. “Tanrıçalar Arın’ı Nova’nın durdurabileceğini sanıyordu ama yanılıyorlar, Nova onun karşısında durmayacak. Daren durabilir.”

“Şüphelerin var.”

“Daren, Su Lordu ve Su Vârisi’nin arasındaki bağa uzun süre tahammül edemez. Seçilmemek onu yavaş yavaş tüketecektir. Krallıkları sonsuza kadar görmezden gelemeyecek de. Şu anda kaybediyor gibi görünebiliriz ama önüme baktığım zaman iç açıcı bir manzara görüyorum...”

“İkiz alevi bağını hafife alma.”

“Aksine, tam olarak ona güveniyorum. Daren şimdi ona sahip ama döndükleri zaman onu paylaşması gerekecek. İkisi de bunun altından kalkamaz. Ateş Krallığı şimdiden diyarın huzurunu bozuyor. Daren er ya da geç krallığı ile Nova arasında kalacak.”

“Su Vârisi ona âşik olursa sandığından daha büyük bir güç açığa çıkar.”

Toprak Vârisi bunu bir süre düşündü. Nova daha önce hiç kimseye âşik olmamıştı. İkiz alevi bağının öyle ya da böyle onu çekişti-receğini düşünüyordu ama ne kadar?

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” sonucuna vardı. “Olaylar nasıl gelişirse gelişsin Nova, Arın ve Daren arasında bir seçim yapmak zorunda kalacak. Arın’ı seğerse Daren bizim tarafımızda olur. Nihayetinde Toprak Krallığı’nın lordu artık. Ama Daren’i seğerse zaten asıl hedefimize ulaşırız. İlahi Lord zayıf dūřer.”

Leopar iri cūssesini önüne doęru kıırarak onun karřısına dikildi.

“Atladığın bir şey var,” dedi uyarıcı bir şekilde. “Su Vârisi Ateş Lordu’nu seğerse tahta ikisi oturur. Su Vârisi Ateş Lordu’nu seğerse Daren bütün kararları onun çıkarına göre verir. Bunu kabul etmek istemiyorsun ama senin savaşın Su Lordu ile değil, senin engelin Su Vârisi.”

“Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu?” diyerek başını salladı. “Diyarı Daren ve Nova mı yönetecek? Bu hiçbir zaman ve mekânda mümkün değil.”

“Taht sıralaması, tacı Ateş Krallığı takacak diyor. Ateş Krallığı’nın bir vârisi yok. Lordun ikiz alevi kraliçe olmak için en doğru ve en uygun aday olur. Kaçındığın bu ihtimal en olası ihtimal. Öte yandan esas soru, sıralamayı es geçerek tahtı istiyorsan Su Lordu’nu neyle suçluyorsun?”

“Doğru gelmiyor,” diye fısıldadı. “Haftalardır burada uğraşan benim. Toprak Krallığı’nı ben bir araya getirdim. Yıkıntıları ben topladım. Sarayı ben onardım. Tanrıçaları ben geri getirdim.”

“Ne kadar çok şey yaptığın değil sevgili dostum, ne yaptığın önemlidir. şimdi ne yapacağına karar ver. Krallığın için Su Lordu ile görüőecek misin yoksa gururunu mu seğeceksin?”

Toprak Vârisi bedenledi.

Sakinliği ve dinginliğiyle aklına kazınan Hava Sarayı’na kabul edildiğinde omurgasından aşağı sıcak bir ter boşaldığını hissetti. Hava Krallığı ile her zaman biraz mesafeli olsa da diyarda herkesin kendine nispeten yakın bulduğu krallık burası olmuştur. Toprak Vârisi Ayzer için ise burası bambaşka bir kırıklıkla mühürlenmişti. Hayır, hayal kırıklığı değil. Düpedüz kalp kırıklığıydı.

Diyara ilk geldiği zamanlar Hava Lordu Sina tarafından için hoş eden bir ilgiyle karşılanmıştı. Krallıkların dört bir yanında Hava Lordu ve Toprak Vârisi ile ilgili hikâyeler murıldanıyor, kimi ozanlar

onların büyük birleşme töreni için şarkılar besteliyordu. Onu öptüğü zamanı anımsıyordu, kalbini tekrar attıran bu duygu için hevesli ve istekliydi. Kütüphanede sakladığı vârisi ortaya çıkana kadar da hayallerini süsleyen bir beyaz atlı prensti. Sina karmaşa olarak tanımladığı bu durum için ondan af dilemişti ve Toprak Vârisi de anlayışla karşıladığını söyleyerek özrünü kabul etmişti. Ama esasında onu hâlâ affedememişti.

Tanrıçaların dönüşünden beri bu ilk yüz yüze karşılaşmalarıydı. Karanlık çökmüştü ve vârise yalnızca nagueli eşlik ediyordu. Hava Lordu ve Hava Vârisi onu sarayın ön bahçesinde kabul ettiler. Toprak Vârisi resmi tüm prosedürlere uygun şekilde ikisini de selamladı.

“Hoşgörünüz için teşekkürler,” diye söze ilk giren kişi oldu. Sina’nın yüzü bir şeyi ele vermiyordu ama Sonay kendine hâkim olmak konusunda lordu kadar iyi değildi. Belki de hislerini gizleme gereği duymuyordu. Toprak Vârisi’nin burada olmasından açıkça memnun değildi.

“Herkesin kendini anlatma şansı olmalı,” dedi Sina yumuşak bir sesle.

“Lütfen,” dedi Ayzer ikisine de hitaben. “Diyarı yerle bir etmişim gibi davranmayın.”

“Etmedin mi?” diye lafını neredeyse ağzına tıkayan Hava Vârisi oldu.

“Tanrıçaların dönmesi gerekiyordu.”

“Bu tek başına alabileceğin bir karar değildi,” diye hatırlattı daha makul olan Hava Lordu.

“Arın ve Nova bu ihtimali hepimizden gizlerken tek başlarına karar aldılar,” diye hatırlattı Toprak Vârisi karşılık olarak. “Ama suçlu olan ben miyim?”

“Öncelikle...” Hava Lordu elini kaldırıp daha yüksek bir şekilde çıkışmak üzere olan vârisini engelledi. Hava Vârisi lorduna onaylamaz şekilde baksa da karşı koymadı ve sessizce beklemeye koyuldu. “Yanlış başka bir yanlışla düzeltmeyeceğimizi anlamamız gerekiyor,” diye devam etti Hava Lordu. “Ve sonuçlarını düşünmeden eylemlerde bulunmamamız gerekiyor. Kimi zaman düşünmeden attığımız adımlar en çok bizim ayağımıza dolanabilir.”

“Buraya nutuk çekmek için mi çağırdınız yoksa Arın tenezzül edip benimle konuşacak mı?”

“Yolu biliyorsun.” Hava Vârisi kenara çekilip dik dik ona baktı.

Toprak Vârisi her zerresi ile rahatsızlık duyacağı görüşme için sarayın kapılarından içeriye girdiğinde nagueli yanında sessiz bir gölge gibi hareket ediyordu. Burada olmak yeterince zor değilmiş gibi bir de onun ayağına kadar yürümesini istemişlerdi. Koridorun başında bir halu onu ana salonun aksi yönüne doğru eşlik etmeye başladı. Üst kata çıktılar ve bulutlara manzarası olan çalışma odasının önünde durdular. Halu selam vererek geri çekildiğinde Toprak Vârisi nagueline eşikte kalmasını tembihleyerek içeriye girdi. Kapı arkasından kapandı. Tahta oturur gibi bir koltuğa yayılacağını düşünüyordu ama Su Lordu pencerenin önünde ayakta dikiliyordu. Ayzer ne söylemesi gerektiğini düşünerek daha çok can çekişirken Arın yavaşça döndü ve Toprak Vârisi Su Lordu ile karşı karşıya geldi.

Duruşunu bozmadı, konuşmak için izin istemedi ya da onun bir şey söylemesini beklemedi.

“Benimle bir meselen varsa benimle çözmeliydin,” diye diklendi doğrudan. “Yaptıklarından ben mesulüm, halkım değil.”

“Senin Nova ile meselen neydi?” diye sordu Su Lordu basitçe.

“Hava bulutları bir araya toplar ve yağmur oluşur, çıkan fırtına yıldırımları çağırır ve o yıldırım toprağa düşer. Siz bir araya topladınız ve ben de krallığım için doğru kararı verdim.”

“Demek bir kehanetin var,” diye önemsiz bir vurguyla ve alayla güldü Su Lordu.

“Hepimizin olduğu gibi,” diye ona hatırlattı Toprak Vârisi. Onları konuşurken duymuştu ve onların kehaneti de pek parlak değildi.

“Sen de tıpkı lordun gibisin,” diye yere bakarak bu çok kötü bir şeymiş gibi başını salladı. “O da bir dolu kehanetten korkup yanlış yollara saptı ve sonunda nihai yok oluşa uğradı.” Başını kaldırıp buz mavisi gözlerini bütün evrene hitap eder gibi kıstı. “Ben Tanrıların soyuyum, başkalarının kehanetlerini kaderim varsaymam, kaderimi kendim yazarım.”

Toprak Vârisi sözlerin şiddetiyle ürperse de soğukkanlılığını korumayı başardı.

“Güç diye övündüğünüz bu mu? İşler sizin istediğiniz gibi gitmediği zaman köyleri susuz bırakmak mı?” Dik durdu ve sözlerini de bakışlarını da sakınmadı.

Su Lordu ilk başta ona bakmadı, bu Toprak Vârisi’ni daha çok kızdırıyor, varlığını sorguluyordu.

“Senin güç dediğin ne?” diye sordu Ayzer’in aksine sakince. “İşler istediğin gibi gitmediğinde sana güvenenleri sırtından vurmak mı?”

“Ben doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım.”

“Bir dahaki sefere sonuçlarını düşün o halde. Bu diyarda Toprak Vârisi, yaptığımız eylemlerin sonuçları olur. Bu diyarda eğer bir lord veya vârisen yaptıkların seninle değil krallığınla ilgilidir ve yaptıklarının bedelini sen değil, krallığın öder.” Yavaş yavaş ona doğru bakışlarını kaldırdı. “Bir savaş başlattın, bu topraklarda senin krallığından biri bir savaş başlattığında sonu iyi olmamıştı.”

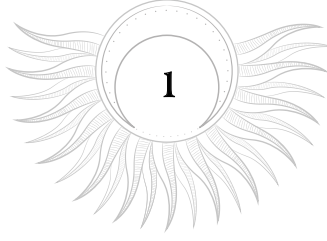
“Evet,” dedi Toprak Vârisi. “Sen her şeyini kaybetmiştin!”

“Ve sen de her zaman böyle her şeyini kaybetmişlerin ayağına mı gelirsin?”

“Halkım için buradayım,” diye yutkundu.

“Halkın için Tanrıçalara diz çök, benim için zahmete girme. Çı-kabilirsin.”

Tekrar pencereye dönmeden önce bakışları birbirine kilitlendi ama Ayzer orada kendine ait hiçbir şeye rastlamadı ve ilk kez varlığını sorguladı.

Anlar ve Geride Bırakılanlar

Bir daha dönmeyeceğinizi bildiğiniz bir yerden ayrılırken yanınıza ne kadarını alabilirdiniz? Geçmişimle geleceğimin ortak bir uzantısı gibi duran çirkin, plastik yeşil kolye boynumdaydı ve parmaklarım çıplak tenimde onu çevirip duruyordu. Hava soğuk değildi ama elbiseimin üzerine bana oldukça büyük gelen bordo kazağı giymiştim. Kazak Daren'e aitti, ona aldığım ilk şeydi bu yüzden onu da beraberimde götürmek istedim. Kolumun altında Daren'in benim için kazandığı ve artık en mutlu anımın sahibi olan geceden kalma pelüş ejderha vardı. Ama asıl yanımda götürmek istediğim, havaya karışan ve hiç yadırgamadığım deniz kokusuydu. Ilık esen rüzgârın altında, güneş doğarken, güzel bir düşteymişim gibi saçımın ince tellerini yüzümde dolaştıran esintiyi. Çıplak ayaklarımın altında hissettiğim kum tanelerini... Kıyı evinde geçirdiğimiz her an benimle hayatımın sonuna dek olacak ve sonrasında varlığımın dolaşacağı diyarlarda dolaşacaktı.

Yalnızca masallarda görebileceğiniz Daren Nova krallığı ikimiz için de pek çok şeyle yüzleştikimiz, öğretici bir yolculuk olmuştu. Kıyı şeridi boyunca tek tük evlerin olduğu, yazlık bir yerleşkede bulunan ev uçurumun ardında kalıyordu. Dünyayla aramıza bir sınır çizmişiz gibi. Camdan ve taş duvarlardan yapılmış küçük dünyamız... Esasında dünyanın sınıırıydı; benim iki dünyamın.

Ve mutlu anları bana yakıştırmayan gökyüzü bunu da benden almak için bir kez daha tüm sınırları ortadan kaldırmıştı. Şimdi

dönmeli ve çatlakları birleştirmeli, sızıntıların ne boyuta ulaştığını öğrenmeli ve şanslıysam hepimizi bu felaketten kurtarmalıydım. Herkes her zaman biraz hayalperest olduğumu söyler ama bu defa içimde hayallere uzak bir korku vardı. Sadece bu eve değil, bir daha bu anlara dönemeyecekmişim gibi.

“Vakit geldi,” dedi Daren. Kumların üzerinde bana yaklaştığını duymamıştım. Kolyeyi iki parmağımdan kurtardım.

Bir an önce krallığıma gitmek istiyordum. Ve bir an önce buraya geri dönmek istiyordum.

“Vakit geldi,” diye mırıldandım. Gözlerimiz birbirine çarptığında eğer istersem düşüncelerini duyabileceğimi sandım. Her zamankinden daha yoğun ama bu defa kararsızlıklarla doluydu.

“Dönme vakti.” Ağır ağır başını salladı. Ben artık buraya tekrar dönmek istiyordum ama Daren buradan gitmeyi hiç istemiyordu. Benim aksime Elemental’de onu hasretle bekleyen kimse yoktu. Onu, çoğuna benim sebep olduğum sorumsuzluklar ve ödemeler bekliyordu.

“Orada neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz,” dedim. “Ama hallederiz.” Belli belirsiz gülümsedim. Daren ve Nova krallığının burada yıkılacağını düşünüyordu. Ama ben aynı fikirde değildim. Nasıl olacaktı bilmiyorum ama dağıttığımız her şeyi birlikte toplayabileceğimizi düşündüm. Çünkü küçük dünyamızda yarattığımız bu mabette bunu başardığımızı şahit olmuşum.

“Birkaç ayarlama yaptım.” Güvence verircesine göz kırptı ve neden bahsettiğimi yine anlamadı. Burada çok yol kat etmiştik ama aşamadığımız bir konu vardı. Daren’in bana olan güvensizliği. On yıllarca kötüyü oynamak onda herkesin hakkında kötü şeyler düşündüğü yargısına yol açmıştı. Bu konuda yanılmıyordu. Diyar ona hayran sayılmazdı. Ama benim ona verdiğim değeri de görmüyor belki de hâlâ buna inanamıyordu.

Ve bazen diyara okyanusu geri getirmenin bile daha kolay olduğunu düşünüyordum.

Yine de bundan çoğu zaman nefret etse de ben Su Krallığı’nın vârisiydim, biz pes etmezdik.

“Elbette yapmışsındır.”

“Kolay olmayacak,” dedi. Dağların ardında iyice yükselen güneş onun arkasında kalıyordu. Alev ve ışık lordu. Benim gözümde hep böyle parladığından bihaberdi.

“Kolay olsa bize yakışmazdı.” Pelüş ejderhayı ona doğru sallayarak güldüm. Dönüşümüz konusunda daha rahat olan da daha inançlı olan da bendim.

“Bir şey daha var.” Derin bir soluk aldı ama bunu benim gibi deniz kokusuyla harmanlanmış havayı içine çekmek için yapmadığı aşikârdı. Farklı bir huzursuzluğu vardı.

“Nedir?” diye sordum.

“Diyara ayak bastığın anda diyar bunu bilecek,” dedi. “Ve diyarın bildiğini Tanrıçalar da bilir.”

“Kaçmamız gerekecek.” Bu büyük bir sır değildi. Orada ortalığın daha beter karıştığını biliyorduk. Tanrıçalar ikimizi de ellerinde çiçeklerle karşılamayacaktı ama sonuçta diyar epey büyüktü ve bizim de elimiz kolumuz epey uzundu. Yapmamız gereken tek şey Arın’a ulaşmaktı.

“Kaçamayız,” dedi. Bakışları küçüldü. “Kaçamazsın,” diye düzeltti.

“O halde savaştığımız mı?” Buna da hayır demezdim doğrusu. O cadılar beni yeterince sinirlendirmişti. Hâlâ onların tek kozu olduğum için doğrudan bana bir şey yapabileceklerini sanmıyordum. Asıl planları benim üzerimden Arın’a zarar vermektir.

“Hayır, Nova. Hayır. Tanrıçalarla savaştırmazsın.” Ses tonu daha karanlık ve kasvetli bir hâl aldı.

“Beni burada bırakmaktan bahsetmeyeceksin değil mi?” diye sordum kaşlarını çatarak. Bu mümkün değildi. Beni buna ikna edemezdi.

“Hayır, artık güvenli değil.” Eliyle boynunu ovdu. Bir türlü ağzındaki baklayı çıkaramadığı için yaşadığı iç sıkıntısı canını sıkıya başlamıştı.

“O halde?” diye kaşlarını kaldırıp devam etmesi için elimi sallayarak onu teşvik etmeyi denedim.

“Seni diyara götüreceğim ama senin kim olduğunu bilmeyecek.”

Kim benim kim olduğumu bilmeyecek diye sormak üzereyken güneş tamamen doğdu ve gökyüzünü ele geçirdi. Işıltıları artık o kadar cezbedici değildi, gözlerimi kamaştırdı. Gün tamamen aydınlanmıştı ve aydınlanan tek şey gün değildi.

Ne söylediğini anlamam çok da vakit almadı ve birden hava benim adıma boğucu bir hâl aldı.

“Hayır,” dedim geriye çıkararak. “Hayır, Daren!”

Senin kim olduğunu bilmeyecek.

“Daha güvenli,” dedi.

Diyar. Kahrolası diyar benim kim olduğumu bilmeyecek. Daha önce bilmediği gibi. Daha önce bu yüzden yaşadığım onca mutsuzluğa rağmen.

“Güçlerim olmazsa nasıl daha güvende olabilirim?” Bir adım daha geriye çıktım. Benden yine izimi alacaktı, benden yine vârisliğimi alacaktı. Diyara ilk geldiğimde nasıl gizlediyse beni yine öyle gizleyecekti.

“Su Vârisi olmazsan kimsenin dikkatini çekmezsin,” dedi. Bana doğru temkinli bir şekilde yaklaştı. Alev mavisi gözlerindeki kararsızlık uçup gitmişti. Bunu yapacaktı ve kesinlikle beni buna ikna edecekti.

“İstemiyorum.” Ses tonum güçsüzleşti. Kesinlikle istemiyordum ve itiraz etmeyi, kıpırdanıp durmayı, pelüşü sıkmayı bırakıp bir anlığına düşünürsem bunu mantıklı bulacaktım. Ama bunu mantıklı bulmak istemiyordum. Daha önce bunu ona ben teklif etmişim ama şimdi şartlar değişmişti.

“Daha işimiz bitmedi,” dedi. “Lilith’i uyandırmak istiyorsak toplamamız gereken şeyler var. Ve bunu diyarda yapmalıyız.” Bana doğru bir adım daha attı. Yüzümde yenilgimi gördü. “Seni oraya götürmenin tek yolu da bu.” Şimdi onun da sesi yumuşamıştı. Ellerini omuzlarıma bastırdı. “Uzun sürmeyecek, söz veriyorum.”

Düşünmeye çalışıyordum ama artık sağlıklı düşünmek çok zor hale gelmişti benim için. Başımı kaldırıp ona baktım ve ona güveniyor muyum diye anlamaya çalıştım. Bana zarar vermezdi ama onun kim olduğunu da biliyordum. Ve ikimizin arasında büyük yarıklar açacak bir oyunu daha olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Bana yapacakları değil, benim için yapabilecekleri korkutuyordu beni.

Diyara döndüğümü bir süre dahi gizleyebilirsek Arın’a daha kolay ulaşabilirdim. Ve Arın’a ulaşmak şu an ilk önceliğimdi. Krallığıma dönmek zorundaydım.

"İyi," dedim karar vererek. "Yap." Mutsuz bir şekilde kollarımı göğsümde birbirine kavuşturdum. Bu benim için oldukça gurur kırıcıydı.

Avucunu yüzüme, izimin tam üzerine bastırdı. Gözlerimi kapattım. İlk defa dokunuşundan kaçınmak istiyordum. O izi geri alana kadar çok şey yaşamıştım. Ve daha kimseyle tanışmadığım krallığıma güçsüz bir vâris olarak dönmeyi planlamamıştım. Onların karşısında zaten yeterince mahcup hissedecektim ama en azından onurum benimle olur diye düşünüyordum. Şimdi hem kaçak hem de yeniden sigili bile olmayan vâris olacaktım. Ne mutlu bana.

"Bırakmıyorsun," dedi azarlar gibi.

Gözlerimi açıp ters ters bakışlarına karşılık verdim.

"İlk seferinde benim bir şey bırakmama gerek kalmamıştı." Diyar-
ra ilk götürüldüğümüz gün, okul koridorunda beni köşeye sıkıştırıp hiç de zorlanmadan bana ait olan her şeyi benden alması sadece sanyelerini almıştı.

"İlk seferinde ne olduğundan haberin yoktu. Şimdi var ve tutunuyorsun. Bırak, Nova." Gülümseyecek gibi oldu ama dudaklarını birbirine bastırdı.

"Kolaysa sen lord olmayı bıraksana." İyice somurttum.

"Öyle bir şansım olsa bırakırdım," dedi ve bu, duraksamama neden oldu. Daren hiçbir zaman üzerine yığılan tüm bu sorumlulukları istememişti. Ama bununla ilgili hiç açık açık konuşmamıştık.

Onun kadar güçlü olmak hâlâ öğrenmeye çalıştığım bir durumdu. Nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Bu gerekli diyerek kendimi telkin ettim. Geçici bir süre için böyle olmalı. Bu sadece geçici bir veda. Bunlara alışmış olmalıyız. Ama her zaman döneriz. Su Krallığı öyle yapar. Biz her zaman döneriz. Ve bazen kendimize bile. İçimde bir şeyleri istemeyerek de olsa bıraktım. Bir ağırlığı, büyük bir hissi atar gibi silkelendim. Birini sevmekten vazgeçer gibi. Ve gitti. O kadar hızlı çekildi ki üzerimden ardından gelen buhran gözlerimin dolmasına neden oldu.

Bu defa işe yaradığımı anlamak için sıcak temasının kesilmesine gerek yoktu. Ama yanağımdaki elini yüzümü hafifçe, teselli edercesine okşadıktan sonra çekti. Gözlerimi açtım.